

Republika Srbija
Tužilaštvo za ratne zločine

OKRUŽNOM SUDU U BEOGRADU

Veću za ratne zločine

16. april 2008.

Na osnovu čl. 46. st.2. tač.3. u vezi čl. 3. i 4. st.2. Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u postupku za ratne zločine, podižem

OPTUŽNICU

protiv:

1. PANETA BULATA, JMBG3001950341111, od oca Veljka i majke Evice, rođene Oreščanin, rođenog 30.01.1950. godine u Rijeci, Republika Hrvatska, sa prebivalištem u selu Kupusina, opština Apatin, državljanin Republike Srbije, penzionera, sa završenom srednjom školom unutrašnjih poslova, regulisanom vojnom obavezom, bez podataka o osuđivanosti, sada u pritvoru po rešenju istražnog sudije Veća za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu Ki.V.br.11/07 od 19.10.2007.godine, kasnije produžavanog rešenjima Veća za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu i Vrhovnog suda Srbije, a koji mu se računa od 18.10.2007.godine kada je lišen slobode,

2. RADETA VRANEŠEVIĆA, JMBG0410947090015, od oca Milana i majke Marije, rođene Ernjaković, rođenog 04.10.1947. godine u selu Bukovica, opština Vrginmost, Republika Hrvatska, sa boravištem u Zrenjaninu ulica Milana Tepića br.8/38, drž. Republike Hrvatske, pismenog, sa završenom srednjom ugostiteljskom školom, bez zaposlenja, vojsku u bivšoj SRJ služio 1968.g. u Bihaću i Puli, ima čin rezervnog vodnika, bez podataka o osuđivanosti, bio u pritvoru po rešenju istražnog sudije Veća za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu Ki.V.br.11/07 od 19.10.2007.godine, a koji mu se računa od 17.10.2007.godine pa do 04.12.2007.godine kada mu je pritvor ukinut, sada se brani sa slobode.

ŠTO SU:

Kršeci pravila međunarodnog prava sadržana u IV Ženevskoj konvenciji o zaštiti građanskih lica za vreme rata od 12.08.1949. godine-čl.3.st.1. tač.a) u vezi čl. 13. st.1. i čl.4. st.2. tač.a) Dopunskog protokola uz navedenu Ženevsku konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), u martu mesecu 1992. godine za vreme unutrašnjeg oružanog sukoba između organizovanih oružanih jedinica tadašnje Republike Srpske Krajine, s jedne strane, i s druge, organizovanih oružanih formacija Zbora narodne garde (ZNG) i MUP-a Republike Hrvatske, izvršili ubistvo šest civilnih lica hrvatske nacionalnosti koji nisu pripadali ni jednoj oružanoj formaciji, niti su učestvovali u vojnim operacijama, tako što su, i to okr. Pane Bulat, kao pomoćnik komandanta za bezbednost 2.bataljona u sastavu 19.brigade Vojske

Republike Srpske Krajine, a okr. Rade Vranešević kao vojnik 4.čete istog bataljona, zajedno došli iz sedišta bataljona u Lasinju do Banskog Kovačevca, opština Karlovac, Republika Hrvatska, gde je okr. Bulat, prvo, lažno predstavio starešinama i vojnicima 3.voda iz sastava 5.čete navedenog bataljona da po naređenju više komande ima zadatak da organizuje prebacivanje preostalih civila van područja borbenih dejstava, nakon čega je u večernjim satima po njegovom zahtevu i u njegovoj organizaciji, i uz učešće nekoliko vojnika 1.i 2.odeljenja 3. voda iz sastava 5.čete, dovedeno šest preostalih civilnih lica nesrpske, odnosno hrvatske nacionalnosti koji ranije nisu izbegli u dvorište kuće ispred broja 8 u Banskom Kovačevcu, da bi tada okr. Bulat uzeo automatsku pušku od jednog prisutnog vojnika i sa udaljenosti od oko 3-5 metara započeo rafalnom paljbom da puca po privedenim civilima, a odmah za njim to isto učinio je i okr. Rade Vranešević, takođe iz automatske puške, pri čemu je okr. Bulat ispalio iz automatskog pištolja „Škorpion“ nekoliko pojedinačnih hitaca u glavu palog Grge Mihalića, koji je još pokazivao znake života, pa su tako tom prilikom, pored ovog jedinog muškog civilnog lica, života lišili i Baru Mihalić, Katu Mihalić, Veroniku Krupić, Maru Lesar i Maru Čerek, te na kraju njihova tela zajedno bacili u obližnji bunar koji se nalazio u istom dvorištu, i koji je nakon toga, takođe u organizaciji i po naređenju okr. Bulata delimično zarušen nekom eksplozivnom napravom od strane nepoznatih pripadnika iste vojne jedinice;

- čime su izvršili krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st.1. KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi čl. 22. KZ SRJ.

P R E D L A Ž E M

Da se pred tim sudom kao mesno, stvarno i funkcionalno nadležnim održi glavni pretres na koji pozvati:

1. Tužioca za ratne zločine Republike Srbije.

2. Okr. Panu Bulata, sada u pritvoru u Okružnom zatvoru u Beogradu i okr. Radeta Vraneševića iz Zrenjanina, ulica Milana Tepića br.8/38.

3. Oštećene: Andriju Čereka iz Banskog Kovačevca Republika Hrvatska 40 B, sina sada pok. Čerek Mare, Anku Mance iz Karlovca, ulica Skadarska br.12 ćerku sada pok. Krupić Veronike, Alberta Mihalića iz mesta Mahično, ulica Lekučje broj 5, Republika Hrvatska, sina sada pok. Mihalić Kate, a za pokojne Grga Mihalića, Baru Mihalić i Maru Lesar pribaviti identifikacione podatke nekog od najbližih srodnika i takođe ih saslušati u svojstvu oštećenih.

4. Svedoke: Mila Vučinića iz Vrbasa ulica Svetozara Markovića br.23, Mila Vučinića (od oca LJubana) iz Petrovaradina ulica Preradovićeve br.32, Dragana Pajića iz Batajnice ulica Milice Rakić br.33, Dragana Bjelića iz Sremske Kamenice ulica Nova 1 broj 2, Jovana Malobabića iz Beograda, ulica Ledinačka br.2, zatim svedoke iz Republike Hrvatske i to: Čiča Stanka iz Podgorja, 29A opština Gvozd, Radeta Malobabića od oca Nikole, Slavsko polje 151, opština Gvozd, Radeta Malobabića od oca Sime, Slavsko polje 130c, opština Gvozd, Miloša Pajića iz Slavskog polja 97A opština Gvozd, Petra Škaljca iz Slavskog polja br.79 opština Gvozd, Adama Gabrića Slavsko polje 112 opština Gvozd, Mileta Gabrića iz Slavskog polja 123, opština Gvozd, Savu Malobabića, iz Slavskog polja 149 opština Gvozd, Marka Mamulu iz

Slavskog polja 105A opština Gvozd, Milana DŽakulu iz Zagreba ulica Banovička br.12 i Svetozara Bižića iz Prkosa br.18, Lasinje.

Da se u dokaznom postupku izvrši uvid u kompletne spise Županijskog suda u Karlovcu broj KIO-99/99-14, te da se iz tih spisa posebno pročitaju: zapisnik o saslušanju svedoka, sada pok. Radeta Mraovića, od 30.11.2000. godine; službene zabeleške sastavljene u odeljenju javne bezbednosti Sjeniĉak od 30.03. i 01.04.1992. godine saĉinjene od Rabljenović Milana, ovlašćenog radnika navedene SluŹbe javne bezbednosti, kopije spiskova starešina i vojnika 19.brigade Republike Srpske Krajine i delova jedinica u njenom sastavu, posebno izvešće MUP-a Hrvatske policijske uprave Karlovaĉke od 05.11.1999. godine, zapisnik o uviĉaju od 02.09.1995. godine, sluŹbena beleška od 05.10.1999. godine, izvešće o pregledu i ĉišćenju bunara od 03.06.1996. godine, izvešće istog organa od 03.06.1996. godine, te da se izvrši uvid u skicu uŹeg mesta dogaĉaja u Banskome Kovaĉevcu od 08.10.1997. godine i u fotodokumentaciju od 18.10.1999. godine.

Da se od MUP-a Srbije i MUP-a Hrvatske pribavi i proĉita izveštaj iz KE za okr.

O b r a z l o Ź e n j e

Poĉev od prve polovine 1992. godine, pa do druge polovine 1995. godine, u Republici Hrvatskoj odvijao se unutrašnji oruŹani sukob izmeĉu organizovanih oruŹanih jedinica tadašnje Republike Srpske Krajine s jedne strane, i s druge, Zbora narodne garde i MUP-a iz sastava oruŹanih snaga Republike Hrvatske.

Izmeĉu ostalih, ovim sukobom bilo je obuhvaćeno i podruĉje opštine Karlovac. U martu mesecu 1992. godine ovo podruĉje uz desnu obalu Kupe pod kontrolom je drŹala 19.brigada i jedinice iz njenog sastava Vojske Republike Srpske Krajine.

U to vreme okr. Pane Bulat bio je pomoćnik komandanta za bezbednost 2.bataljona iz sastava navedene brigade, a okr.Rade Vranešević bio je vezista u 4.ĉeti 2.bataljona iste brigade. Najveći deo stanovništva nesrpske, preteŹno hrvatske nacionalnosti, već ranije je napustio to podruĉje i povukao se ka delu teritorije koje su kontrolisale hrvatske oruŹane snage, ali je jedan manji deo, uglavnom starijih ljudi i dalje ostao na ovom podruĉju u zoni odgovornosti oruŹanih formacija Vojske Republike Srpske Krajine. Tako je u navedeno vreme bilo i u Banskome Kovaĉevcu, u kojem su bili smešteni 1. i 2.odeljenje 3.voda 5.ĉete 2.bataljona iz sastava 19.brigade Vojske Republike Srpske Krajine. U selu je ostalo svega nekoliko civila nesrpske nacionalnosti starije Źivotne dobi.

Kritiĉnog dana (taĉno neutvrĉenog, u vremenu izmeĉu 19. i 23.marta 1992. godine) okrivljeni su se sluĉajno srel i mestu Lasinje, gde je bila smeštena komanda bataljona. Okr. Rade Vranešević prihvata poziv okr. Bulata, nakon ĉega jednim putniĉkim automobilom zajedno odlaze i u veĉernjim satima stiŹu u Banski Kovaĉevac. Dolaze u kuću gde je bilo smešteno 1.odeljenje 3.voda 5.ĉete, ĉiji je komandir bio Savo Malobabić. Okrivljeni Bulat saopštava mu da preostali civili navodno moraju da se prebace na drugo mesto i zahteva da nekoliko vojnika iz tog odeljenja treba da obaveste te civile da se skupe na jednom mestu, gde će doći vozilo da ih odveze na sigurnije podruĉje, što je bila neistina.

Posle izvesnog vremena prikupljeno je 6 civila, 5 starijih žena i jedan muškarac i dovedeno do kuće ispred broja 8, gde se u njihovoj neposrednoj blizini nalazio jedan bunar. Pored 4-5 vojnika koji su se tu nalazili nakon što su doveli ove civile, prisutni su i obojica okrivljenih. Okrivljeni Pane Bulat uzima automatsku pušku od jednog prisutnog vojnika i otvara rafalnu paljbu sa udaljenosti od oko 4-5 metara po nemoćnim civilima. Isto to za njim odmah čini i okrivljeni Rade Vranešević, takođe iz automatske puške. Kad su svi civili popadali, okrivljeni Pane Bulat je primetio da jedan od njih, Grga Mihalić još pokazuje znake života. Prilazi mu, vadi automatski pištolj „šorpion“ i iz njega pojedinačnom paljbom ispaljuje u ovo lice nekoliko metaka. Tom prilikom lišeni su života Grga Mihalić, Bara Mihalić, Kata Mihalić, Veronika Krupić, Mara Lesar i Mara Ćerek.

Svi su oni bili civili nesrpske nacionalnosti, odnosno bili su hrvatske nacionalnosti, starosne dobi od 63 do 81 godine. Oni nisu pripadali ni jednoj oružanoj formaciji niti su učestvovali u bilo kakvim vojnim operacijama. Nakon toga, okr. Pane Bulat zahteva od prisutnih vojnika da im pomognu da pobijene civile ubace u bunar, ali oni to odbijaju. Neko vreme nakon toga, to isto veče, na zahtev okr. Pane Bulata ovaj bunar je delimično zarušen nekom od eksplozivnih naprava sa kojom je raspolagala prisutna vojska. Nakon, nekoliko dana uz prisustvo i u organizaciji okr. Pane Bulata, u roku od 2 do 3 dana svi leševi su izvađeni iz bunara i odveženi na nepoznatu lokaciju. U vađenju leševa iz bunara učestvovalo je nekoliko vojnika pripadnika navedenog odeljenja, te Adam Samardžija sada pok. i Rade Mraović (sada pok.), kome je okr. Pane Bulat nakon toga isplatio još jednu vojničku platu.

Sve navedene odlučne činjenice i druge okolnosti inkriminisanog događaja utvrđene su na osnovu dokaza i podataka pribavljenih tokom i prekrivičnog i istražnog postupka.

Po okončanju oružanog sukoba u Hrvatskoj, pred Županijskim sudom u Karlovcu vođena je istraga protiv obojice okrivljenih u predmetu Kio-99/99, zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st.1. OKZ RH. Navedena inkriminacija predmetnog krivičnog dela u saglasnosti je sa odgovarajućim Ženevskim konvencijama i gotovo je istovetna inkriminaciji iz čl. 142. st.1. KZ SRJ. Mada ni jedan od okrivljenih nije bio dostupan hrvatskim pravosudnim organima, istraga nije prekidana, već su prikupljeni odgovarajući podaci, informacije i dokazi, te je između ostalog saslušano ukupno 12 svedoka.

U smilu Sporazuma o saradnji u progonu učinilaca krivičnih dela ratnih zločina, zločina protiv čovečnosti i genocida zaključenog između Tužilaštva za ratne zločine Republike Srbije i Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, te Zakona o saradnji između naše dve zemlje o pravnoj pomoći u građanskim i krivičnim stvarima, dostavljeni su nam kompletni spisi Županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu DOK-21/99 i Županijskog suda u Karlovcu Kio-99/99 na mišljenje radi mogućeg preuzimanja predmeta protiv okr. Pane Bulata i Radeta Vraneševića, zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st.1. OKZ RH, budući da su obojica okrivljenih imali prebivalište u Srbiji, a okr. Pane Bulat i državljanstvo naše Republike.

Nakon što smo u prekrivičnom postupku u svojstvu građana saslušali 7 lica, potencijalnih svedoka, koji sada imaju prebivalište u našoj zemlji, ocenili smo da je prikupljeno dovoljno informacija, podataka i dokaza za stavljanje zahteva za

sprovođenje istrage protiv obojice okrivljenih za krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st.1. KZJ. U toku istrage pred istražnim sudijom Veća za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu saslušano je svih 7 svedoka koji imaju prebivalište u našoj Republici, a od 12 svedoka koji su svojevremeno saslušani pred istražnim sudijom Županijskog suda u Karlovcu, u predmetu Kio-99/99, zamolbenim putem pred istražnim sudijom Županijskog suda u Sisku u predmetu Kir-2/08 od 19.02.2008. godine ponovo je saslušano 8 istih svedoka.

Odlučne činjenice inkriminisanog događaja utvrđuju se pre svega na osnovu dela iskaza okr. Radeta Vraneševića, a potom i na osnovu iskaza saslušanih svedoka.

Naime, na osnovu dela iskaza okr.Vraneševića utvrđuje se da je pored 6 civila (5 žena i 1 muškarac) u dvorištu neposredno pored bunara bilo i nekoliko vojnika iz sastava vojne jedinice koja je bila stacionirana u Banatskom Kovačevcu, zatim da je okr. Bulat Pane uzeo pušku od jednog prisutnog vojnika, potom rafalnom paljbom pokosio sve navedene civile, i na kraju, iz automatskog pištolja „Škorpion“ ispalio jedinačnom paljbom nekoliko metaka u Grgu Mihalića, koji je još pokazivao znake života. Verodostojnost ovog dela iskaza okr. Radeta Vraneševića proizilazi iz iskaza pojedinih svedoka-vojnika, pripadnika 1. i 2. odeljenja 3. voda 5. čete iz sastava 2. bataljona 19. brigade Vojske Republike Srpske Krajine, koji su bili smešteni u Banskome Kovačevcu, u blizini inkriminisanog mesta događanja. Iz iskaza ovih svedoka proizilazi da su okrivljeni nekoliko sati pre ovog događaja boravili kod starešina i vojnika 1. i 2. odeljenja 3. voda, i da je tom prilikom okr. Bulat Pane zahtevao da mu u sakupljanju preostalih civila radi navodnog sastanka sa njima pomogne nekoliko vojnika. Najmanje dvojica su potom otišli s njima, prikupili iz njihovih kuća ove civile i doveli ih ispred kućnog broja 8 u dvorište u neposrednoj blizini bunara. Neki od ovih svedoka čuli su nakon toga dve rafalne paljbe i nekoliko pojedinačnih pucnjeva iz pištolja, a neki od njih videli su obojicu okrivljenih sa puškama u rukama pored pobijenih civila. Mada nema neposrednih dokaza da je okr. Rade Vranešević bio to drugo lice koje je iz automatske puške ispalilo drugi rafal po privedenim civilima, iz nekoliko posrednih dokaza i indicija, imajući u vidu i ostale već utvrđene okolnosti inkriminisanog događaja, može se zaključiti da je i okr. Rade Vranešević saizvršilac u izvršenju predmetnog krivičnog dela.

Naime, iz iskaza svedoka Malobabić Rada (od oca Nikole)-minera, utvrđuje se da su on i njegov kolega Čeko Đuro, pošto su boravili u obližnjoj kući, prvo čuli dva rafalna pucnja, a zatim i nekoliko pojedinačnih. Ubrzo su došli na lice mesta u dvorište kuće broj 8, gde su zatekli samo okr. Bulat i Vraneševića sa puškama u rukama, pri čemu je okr. Bulat imao automatski pištolj „Škorpion“ za pasom, a u rukama je držao neke papire koje je preturao.

Iz iskaza svedoka Mamula Marka, koji se takođe zatekao u blizini na straži, utvrđuje se da je nakon pucanja do njega došao okr. Rade Vranešević, doveo ga na lice mesta gde je on video okr. Bulata pored nekoliko naslaganih leševa, te da je on odbio da im pomogne pri bacanju tih leševa u obližnji bunar. Kako nema dokaza da je eventualno neko drugo lice iz sastava prisutne vojne jedinice pucalo u privedene civile, da su ubrzo nakon toga mnogi svedoci čuli da su ove civile pobili okr. Bulat Pane i Rade Vranešević, smatramo da se pouzdano može zaključiti da je i drugookrivljeni Vranešević kritične prilike zajedno sa okr. Bulat Panom ubio svih šest privedenih civilnih lica pucajući u njih iz automatske puške.

Zajednička karakteristika svedočenja svih ovih svedoka je njihova tvrdnja da nisu bili neposredni počinioči inkriminisanog događaja, ali da su gotovo svi, neki pre, neki kasnije čuli, jer se među vojskom pričalo, da su navedene civile kritične prilike pobili, u prvom redu, okr. Pane Bulat, a neki od njih, da je u tome učestvovao i okr. Rade Vranešević. Mada su njihova saznanja posredna, ona su, zajedno i u vezi sa objektivno utvrđenim činjenicama i okolnostima i iskazom okr. Vraneševića u znatnoj meri doprineli pravilnom i potpunom utvrđenju činjeničnog stanja inkriminisanog događaja, bez obzira što su pojedini od njih, prilikom saslušanja zamolbenim putem pred istražnim sudijom Županijskog suda u Sisku u izvesnoj meri redukovali svoje svedočenje u odnosu na ono što su ranije izjavili u toku istražnog postupka pred istražnim sudijom Županijskog suda u Karlovcu.

Svedok Čiča Stanko izjavio je da je sutradan došao na lice mesta i video tragove krvi na i oko bunara i da je posle dužeg ispitivanja čuo od vojnika da su „starce“ pobili Pane Bulat i Rade Vranešević.

Svedok Mile Gabrić, čuo je od Krivokuća Đure (sada pokojnog) da je „starce“ pobio Pane Bulat. I svedok DŽakula Milan čuo je od Krivokuća Đure da su prethodnu noć civile pobili okr. Pane Bulat i Vranešević Rade. Osim toga video je kada je Samardžija Adam (sada pokojni) vadio leševe iz bunara u prisustvu okr. Bulata.

Svedok Savo Malobabić čuo je da su civile ubili okr. Bulat i Vranešević, a neposredno pre toga bio je prisutan kada je okr. Pane Bulat zahtevao da nekoliko vojnika ide s njim i pokupi preostale civile, te da su s njim otišli njihovi vojnici Mamula Marko i Vučinić Mile (od oca LJubana). Posle više od sat vremena čuo je rafalnu paljbu, a na pitanje upućeno Krivokuća Đuri, ovaj mu je odgovorio „pobiše ljude“. Sutradan je došao okr. Pane Bulat i preteći im se obratio da paze šta pričaju, da imaju porodicu i decu, koju pretnju su oni zaista ozbiljno shvatili.

I svedok Pajić Miloš video je kada su dva vojnika, Marko Mamula i Vučinić Mile otišli sa okr. Bulatom, a posle dva-tri sata čuo je rafalnu pucnjavu, da bi se nakon toga svedoci Vučinić Mile i Mamula Marko vratili u kuću u kojoj su boravili i legli da spavaju. Sutradan je čuo da su pobijeni civili.

Svedok Gavrić Adam takođe je video kada su sa okr. Bulatom i Vraneševićem otišla dvojica vojnika da zajedno potraže preostale civile. Bio je na straži kada je čuo rafalno pucanje, a sutradan se među vojskom pričalo da je civile „pobio“ „Pane“.

Svedok Petar Škaljac bio je neposredno pre inkriminisanog događaja svedok svađe između Bulata i Krivokuća Đure. Kasnije je Krivokuća Đura pričao da je ubrzo nakon toga utrčao u prostoriju Mile Malobabić sa stražarskog mesta i rekao mu: „Pane pobio babe“.

Svedok Malobabić Rade (od oca Sime) kritičnu noć je u blizini mesta događaja stražario. Prvo je čuo lupanje na kući jedne od žena, a ubrzo nakon toga rafalnu paljbu praćenu krikom žene i pucnjima iz pištolja. Posle izvesnog vremena dva puta je video okr. Bulata, prvi put kada je zahtevao da se bunar zatrpa, a drugi put kada su iz bunara vađeni leševi.

Pored već navedenog, svedok Malobabić Rade (od oca Nikole) - miner, navodi da je nakon tog događaja odmah obavestio komandanta bataljona, koji mu je rekao da

gleda svoja posla, a sutradan je došao okr.Bulat i pripremio da ne pričaju šta su videli, jer mogu proći kao civili.

Svedok Bjelić Dragan navodi da je bio prisutan kada je komandant bataljona galamio na okr.Bulata, zbog onoga što je uradio u Banskom Kovačevcu i što je hteo da leševe izbaci iz kamiona u reku. Po nalogu navedenog komandanta, odvezao je Radeta Mraovića u Banski Kovačevac sa kamionom koji je imao sajlu i vitlo, koje je ovaj koristio prilikom vađenja leševa iz bunara.

Svedok Rade Mraović (sada pokojni) navodi da je pristao na zahtev okr. Bulata da vadi leševe iz bunara, pošto to u celosti nije uspeo njegov prethodnik Adam Samardžija (sada pokojni) i pri tome je okr.Bulat zahtevao da se sanduci stave u senik i zapale. On ne zna da li je to urađeno, mada mu je jedan vojnik kasnije rekao da je tako i učinjeno. Po njegovom mišljenju bunar nije bio miniran, već je samo po vrhu i zidovima bio oštećen nekim eksplozivnim sredstvom, najverovatnije od dejstva bombe. Za obavljeni posao okr. Pane Bulat mu je dao još jednu vojničku platu.

U pogledu odlučnih činjenica, iskazi navedenih svedoka su jasni i određeni, sa ostalim činjenicama i okolnostima uzajamno su povezani, logički se dopunjujući i potvrđujući, tako da nema ni jedne okolnosti koja bi dovodila u pitanje verodostojnost njihovih iskaza.

U suštinskom smislu, inkriminisani događaj može se kvalifikovati kao klasično višestruko ubistvo.

Međutim, budući da je navedeno ubistvo izvršeno nad civilnim licima u vreme oružanog sukoba i od pripadnika jedne od strana u oružanom sukobu, nesumnjivo je da se u konkretnom slučaju radi o ratnom zločinu protiv civilnog stanovništva.

Naime, postojanje unutrašnjeg oružanog sukoba počev od prve polovine 1992. godine u Republici Hrvatskoj, između pripadnika njenih oružanih formacija s jedne strane, te oružanih formacija tadašnje Republike Srpske Krajine sa druge strane, su opšte poznate činjenice koje ne treba posebno dokazivati. Pri tome nije od odlučne važnosti da li je u vreme inkriminisanog događaja bilo neposrednog oružanog sukoba između zaraćenih strana.

Postupajući svesno i voljno na opisani način, okrivljeni su prekršili konkretne zabrane postupaka predviđenih Ženevskim konvencijama i Dopunskim Protokolom II uz ovu Konvenciju, konkretno čl.3. st.1. tač. a) u vezi čl. 13. st.1. i čl. 4. st.2. tač.a) Dopunskog Protokola II uz navedenu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih (unutrašnjih) oružanih sukoba, u kojima se u bitnom navodi da su zabranjeni u svako doba i na svakom mestu svi oblici nasilja protiv života, zdravlja..., osobito ubistva civilnog stanovništva i pojedinih civilnih lica. Opisane radnje imaju blanketni karakter, a inkriminisane su u našem krivičnom zakonodavstvu u čl. 142. st.1. KZ SRJ, koji zakon se primenjuje u ovom slučaju, i to na način da između ostalog, naređenje, ili neposredno izvršenje (kao u konkretnom slučaju) da se vrše ubistva civilnog stanovništva kao neodređene grupe, ili pojedinih civila (kao u konkretnom slučaju) predstavlja bitno obeležje krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz navedenog člana, koje se ovom optužbom okrivljenima i stavlja na teret.

Nesporna je činjenica da su svi pobijeni civili bili pripadnici nesprskog, konkretno

hrvatskog naroda, pa je to za sada jedini poznati motiv, koji je opredelio okrivljene da izvrše ovakav zločin.

Iznoseći svoju odbranu tokom prethodnog postupka, obojica okrivljenih negiraju da su izvršili predmetno krivično delo.

Okrivljeni Pane Bulat je u bitnom naveo da je u navedeno vreme bio pomoćnik komandanta za bezbednost 2.bataljona 19.brigade Vojske Republike Srpske Krajine. Kritične prilike otišao je u Banski Kovačevac uz odobrenje komandanta 2. bataljona Dragana Pajića, da, kao jedan od njegovih pomoćnika za bezbednost organizuje prebacivanje civila hrvatske nacionalnosti iz ovog mesta koje je bilo blizu mesta dodira sa hrvatskom vojskom na neko bezbednije mesto, što je navodno činio i ranije.

Ovaj deo njegove odbrane ne potvrđuje ni jedan od saslušanih svedoka.

Okrivljenog Radeta Vraneševića, pripadnika 4.čete 2.bataljona slučajno je sreo te prilike, pa ga je zamolio da pođe sa njim u Banski Kovačevac da ne bi putovao sam. Kada je došao u Banski Kovačevac, preneo je komandiru voda DŽakula Milanu i Krivokuća Đuri, komandiru odeljenja, obaveštenje da preostali civili treba da se prebace na drugi mesto, zbog čega oni treba da ih obaveste da se skupe na jednom mestu, jer će doći vozilo da ih odveze na sigurnije područje, uz upozorenje da ništa ne preduzimaju dok se on ne vrati.

Ni ovaj deo njegove odbrane ne potvrđuje u celosti ni jedan od saslušanih svedoka, izuzev onog dela da su po njegovom prethodnom zahtevu navedene starešine postupile i poslale najmanje dvojicu svojih vojnika da prikupe preostale civile hrvatske nacionalnosti.

Nakon toga, zajedno sa DŽakula Milanom i Krivokuća Durom odlazi u komandu čete, gde razgovara sa komandirima Jovom Malobabićem. Tada su čuli rafalnu paljbu, koju je on locirao prema mestu odakle je prethodno došao.

Ni ovaj deo odbrane ne potvrđuje ni jedan od saslušanih svedoka.

Nazad se vraća sam i usput sreće okr. Radeta Vraneševića, koji mu je tada navodno rekao „civila više nema“, „nestali su“. Zaključuje da nema razloga da se vraća nazad, te se njih obojica zajedno sa jednim vozačem koji je upravo tada naišao vraćaju u Lasinje, u komandu 2.bataljona. Okr.Bulat se obraća komandantu Pajiću, govoreći mu „Tu je Rade, eno ga sedi vani u autu, pitajte njega šta je bilo, on je tamo ostao posle mene“.

I ovaj deo odbrane okrivljenog je apsolutno neistinit, jer je nije potvrdio niko od svedoka, pa ni okr. Vranešević Rade. Deo njegove odbrane koji se odnosi na vađenje leševa iz bunara, mada manje bitan, uglavnom je saglasan sa iskazima saslušanih svedoka.

Deo odbrane okr.Radeta Vraneševića u kojem tvrdi da u kritičnom momentu nije prilazio privedenim civilima, već da je sve posmatrao sa udaljenosti oko 20 m, te da se odmah nakon ubistva koja su izvršili Pane Bulat i još jedno njemu nepoznato lice odmah udaljio, nije istinit, a iz razloga već navedenih u prethodnom delu ovog obrazloženja.

Prema tome, smatramo odbrane obojice okrivljenih neosnovanim i očigledno usmerenim na izbegavanje krivice za izvršenje krivičnog dela koje im se ovom optužbom stavlja na teret, pošto su u suprotnosti sa nesumnjivo utvrđenim činjenicama.

TUŽILAC ZA RATNE ZLOČINE
Vladimir Vukčević